

Nr 2.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse av 11 § lagen den 26 juli 1947 (nr 529) om allmänna barnbidrag.

Genom en den 29 december 1950 dagtecknad proposition, nr 12, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 11 § lagen den 26 juli 1947 (nr 529) om allmänna barnbidrag.

Härigenom förordnas, att 11 § lagen den 26 juli 1947 om allmänna barnbidrag skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

11 §.

(Gällande lydelse:)

(Föreslagen lydelse:)

Barnbidrag utbetalas — — — närmare bestämmelser.

Har barnbidrag ej lyfts före utgången av året näst efter det, under vilket bidraget förfallit till betalning, skall bidraget vara förverkat.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1951; dock skall genom denna lag barnbidrag ej i något fall vara förverkat före utgången av år 1952.

Ur propositionen skall endast återgivas *föredragande departementschefens, statsrådet Möllers*, däri gjorda uttalande: Frånvaron av en särskild preskriptionsbestämmelse i lagen om allmänna barnbidrag medför, att postverket måste under hela den allmänna preskriptionstiden av tio år vara

Bihang till riksdagens protokoll 1951. 9 saml. 2 avd. Nr 2.

berett att pröva framställningar om förlängning av redan tilländalupen giltighetstid för barnbidragsanvisningar eller om utfärdande av dupletter för anvisningar som förkommit. Dylika framställningar avseende barnbidragsanvisningar, för vilka förfallotiden ligger långt tillbaka, torde visserligen vara mycket sällsynta. Den gällande ordningen medför emellertid, att postverket blir nödsakat att under tio år arkivera de inlösta barnbidragsanvisningarna för att ha möjlighet att, om så i något fall skulle behöva ske, kunna gendriva krav som avse redan utbetalda barnbidrag. Eftersom antalet barnbidragsanvisningar varje kvartal uppgår till inemot en miljon inses lätt, att en arkivering av denna omfattning blir betungande. Då, såsom redan nämnts, framställningar, vilka hänföra sig till längre tid tillbaka, endast förekomma mera sällan, synas skäl föreligga att inskränka den tid, inom vilken framställning av denna art senast skall göras för att upptagas till prövning. Inom folkpensioneringen gäller enligt 38 § lagen om folkpensionering för motsvarande fall en preskriptionstid av ett år efter utgången av förfalloåret. En liknande preskriptionstid gäller enligt 14 § olycksfallsförsäkringslagen i fråga om ersättningar på grund av olycksfall i arbete.

På grund av det anförda förordar jag, att i 11 § lagen om allmänna barnbidrag införes ett stadgande att barnbidrag, som ej lyfts före utgången av året näst efter det, under vilket bidraget förfallit till betalning, skall vara förverkat. I fråga om belopp, som förfallit till betalning under åren 1948—1950 och som eljest till stor del skulle bli förverkade redan i och med lagändringens ikraftträdande, synes böra föreskrivas, att preskriptionstiden ej skall utgå förrän med utgången av året efter det lagändringen genomföres.

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot det genom propositionen framlagda lagförslaget och får därför hemställa,

att riksdagen måtte bifalla förevarande proposition.

Stockholm den 1 februari 1951.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Norman, Forslund, Hallagård, Sten, Wistrand, Sunne, Nils Elowsson och Wahlund;

från andra kammaren: herrar Jacobsson i Igelsbo, Hellbacken, fruarna Johansson i Norrköping, Sandström, herr Nilsson i Göteborg, fru Västberg, herr Ericsson i Näs och fröken Wetterström.